

INFORMATIE-
BULLETIN

JAAR
1994

Dienares van God

M O N T S E

G R A S E S

1

Vice-postulatie van het Opus Dei in Nederland

Ofschoon Montse erg ziek was en haar toestand al ernstig genoemd moest worden, was zij toch in staat om van 11 tot 17 november 1958 naar Rome te gaan en daar de Stichter van het Opus Dei, de zalige Josemaría Escrivá, te ontmoeten. Dat was een onvergetelijke tijd voor degenen die toen met haar in de Eeuwige Stad waren.

“Ik haalde haar van het vliegveld af, met enkele anderen van wie ik me de naam niet meer herinner – vertelt Encarnación Ortega,¹ die toen de algemene leiding had van de dames van het Opus Dei – . Als grappig incident herinner ik me dat Montse een beetje misselijk was en we even gingen zitten zodat ze bij kon komen. Toen kwamen er enkele journalisten naar ons toe, die vroegen of zij soms een filmster was! De vrolijke ontvangst en haar knappe uiterlijk hadden zeker hun aandacht getrokken”.

Kort na haar aankomst in Rome ging ze naar de Sint Pieter. Volgens Encarnación Ortega had de Stichter van het Werk aangeraden dat het eerste bezoek van leden van het Werk in Rome aan de Sint Pieter zou zijn, om een Credo ter intentie van de Heilige Vader te bidden. Voor Montse was dit het enige bezoek dat zij aflegde.

“In die dagen in Rome waren haar vrolijkheid tijdens ons samenzijn, haar onbevangenheid en vertrouwen opvallend, zegt Encarnación verder. Ik herinner me dat we een keer een doos bonbons te voorschijn haalden. Haar eetlust was al helemaal weg en ze nam er zelf niet een, maar op een heel natuurlijke en ongedwongen manier zei ze: ‘Ik neem ze zelf niet, maar ik kan je ze aanbevelen want ik weet hoe ze smaken’ en ze wees ons de lekkerste aan”.

Mgr Escrivá had een heel hartelijk gesprek met haar – zegt Encarnación – “Ik was met haar meegegaan en het viel me op dat de Stichter van het Werk een zonnebril droeg, waarschijnlijk om niets te laten merken van zijn ontroering door de ontmoeting met zijn dochter. Montse wilde er voor dit onderhoud heel mooi uitzien: ze deed schoenen met hoge hakken aan, hoewel dat haar door haar

ziekte moeite moet hebben gekost en ze trok een nieuw, lichtblauw truitje aan dat haar heel goed stond.

Onze Vader, zoals de zalige Josemaría door de leden van het Opus Dei en vele anderen genoemd wordt, vroeg haar hoe de reis was geweest en informeerde belangstellend naar haar familie. Daarna vertelde zij hem over haar ziekte. Ze zei dat ze de Heer om genezing had gevraagd en dat ze Hem gezegd had dat als Hij haar die zou geven, zij haar hele leven trouw zou blijven, maar dat ze onmiddellijk daarna haar lot in Zijn handen had gelegd in volledig vertrouwen dat de Heer datgene zou doen wat het beste is. Toen de Stichter van het Werk haar de zegen zou geven, wilde zij gaan knielen, maar hij verhinderde dat, legde zijn handen op haar hoofd en gaf een kruisje op haar voorhoofd. Bij de deur keerde hij zich nog even om en keek haar aan met een blik waaruit heel zijn vaderlijke tederheid sprak.

Onze Vader wilde dat er tijdens het gesprek een foto gemaakt zou worden om er een herinnering aan te bewaren. Elena Serrano nam een foto, die we later naar Montse stuurden en die haar tijdens haar ziekte steun en moed gaf. De foto stond naast haar en zo beval ze de intenties van de Stichter van het Werk bij de Heer aan”.

Encarnación Ortega zegt verder: “De Stichter van het Werk had me gevraagd om wel voorzichtig maar toch duidelijk met haar over de ernst van haar toestand te spreken, zodat zij haar ziekte op bovennatuurlijke wijze zou kunnen gebruiken en zij zich gereed zou maken om haar laatste strijd te winnen. Ik deed het zo voorzichtig en tegelijk zo duidelijk als ik kon. Ze zei me dat ze erg bang was voor het lichamelijk lijden, maar ‘ik geloof dat, als ik iedere dag trouw blijf doen wat God me vraagt, Hij me ook Zijn genade geeft’. Zo liet zij zien hoe diep de geest van het goddelijk kingschap in haar was geworteld, terwijl zij ook heel gewoon en menselijk haar angst voor het lichamelijk lijden liet blijken”.

Niettemin twijfelde Encarnación eraan of Montse zich wel realiseerde dat zij, tenzij God anders zou beschikken, spoedig zou sterven, want soms dringt die werkelijkheid ondanks alles niet goed door. “Ik zag dat ze steeds vrolijk was en dacht dat ik me misschien niet duidelijk genoeg had uitgedrukt. Daarom vroeg ik haar voordat ze wegging of ze bereid was tot alles. Glimlachend zei ze: ‘jazeker!’ Later stuurde zij me een kaart en schreef: ‘Reis uitstekend. Alles zeer goed. Ik nader het einde en ben tot alles bereid en het is ‘t waard’.

Enkele maanden later, in de Goede Week, kwam het bericht in Rome dat Montse op voorbeeldige wijze was gestorven. Toen de Stichter het had vernomen schreef hij in een brief aan haar ouders: “*Eigenlijk hoef ik u niet te condoleren, want hoewel het moeite kost moeten we blij zijn dat we deze dochter in de hemel hebben en dat zij vandaar over ons waakt*”².

¹ AGP (Algemeen Archief van de Prelatuur), MGG T-064.

² AGP, RHF (Historisch register van de Stichter), EF-590412-1.

In maart 1959, kort nadat Montse naar de hemel was gegaan, schreef de zalige Josemaría Escrivá aan zijn dochters en zonen: *“Voor ons bestaat het buitengewone in het gewone. Het gewone perfect uitgevoerd. Altijd glimlachen en alles wat moeilijk en vervelend is stilzwendig over je heen laten komen, terwijl je vriendelijk en opgeruimd blijft. We moeten edelmoedig zijn zonder beperkingen. In één woord: ons hele leven moet een voortdurend gebed zijn”*³.

De Stichter van het Opus Dei heeft dergelijke woorden ook bij andere gelegenheden gesproken of geschreven. Deze eenvoudige woorden openen het perspectief van een leven in de wereld dat gewijd is aan God, naarmate Hij het aan ieder afzonderlijk vraagt. Korte tijd later sprak het Tweede Vaticaans Concilie zich duidelijk uit dat de heiligheid voor degenen die in de wereld leven, gewone gelovigen – priesters of leken, mannen of vrouwen, jonge of oude mensen – hierin bestaat, dat: *al hun werkzaamheden, gebeden en apostolische activiteiten, het huwelijks- en het gezinsleven, het dagelijks werk,*

*geestelijke en lichamelijke rust, als deze in de H.Geest worden verricht, omgevormd worden tot een geestelijke, offergave die door Jezus Christus voor God aanvaardbaar wordt*⁴.

Zij die bij het overlijden van Montse Grases aanwezig waren geweest en die zich nu, na haar dood, een totaalbeeld van haar leven konden vormen, begrepen hoe goed die woorden van Mgr Escrivá op haar van toepassing waren. Langs die weg heeft zij geprobeerd zich te heiligen.

Onlangs is in Spanje een uitgebreide en volledige biografie van Montse verschenen. Het is een gemakkelijk te lezen boek dat dikwijls ontroert. Een biografie die een leven weergeeft zonder grootse, buitengewone gebeurtenissen, maar wel in voortdurende gehoorzaamheid aan wat God vraagt. Zij vond alles heel “gewoon”, hoewel er veel was dat heldhaftig genoemd kan worden doordat het achter een glimlach verborgen bleef. Hier openbaarde zich die *edelmoedigheid zonder beperkingen*.

Op die manier kunnen wij allemaal *van ons leven een voortdurend gebed maken*.

³ RHF, 20062, p. 5.

⁴ *Lumen gentium*, n. 34.

Een van de laatste foto's van Montse, in bed; met haar moeder.

Nu studeert hij telecommunicatie

Mijn tweede zoon werd geboren na een zwangerschap van zeven maanden en woog maar twee en een halve kilo. Kort na zijn geboorte stelde men een hersenbloeding bij hem vast met als gevolg een zeer ernstige ademhalingsstoomis. Er werd mij gezegd dat er door de hersenaandoening geen spiertonus was. Hij ademde moeizaam en hijgde voortdurend.

Op de thoraxfoto was te zien dat de longen ingeklapt waren, alsof ze nog niet waren opengeklapt. Hij hijgde zo zwaar, dat ik vroeg of hij weggebracht kon worden, want ik kon het niet verdragen te voelen dat mijn zoon aan het sterven was zonder dat ik iets kon doen. Het was niet mogelijk, want er was in het ziekenhuis geen kamer vrij.

Ik bleef alleen achter met mijn pasgeboren zoon. Met zeer groot vertrouwen bad ik tot Montse Grases om haar voorspraak. Het proces van haar zaligverklaring was begonnen en ik had haar gekend. Ik had haar verzorgd in haar laatste levensjaren, van 1957 tot 1959. Ik vroeg haar het leven van mijn zoon te redden.

Na een poosje werd het hijgen minder tot tenslotte het kreunen helemaal weg was. Toen kwam de dienstdoende dokter langs en die merkte dat de baby werkelijk tekenen van spiertonus had.

Tien of elf uur daarna werden er weer thoraxfoto's genomen en men kon zien dat de longen volkomen normaal waren. Sindsdien ontwikkelde het kind zich normaal.

De dag ervoor hadden wij, toen we zagen dat het kindje er zo ernstig aan toe was, een afspraak gemaakt met een vooraanstaand arts die wij kenden. Toen hij kwam was het kindje weer helemaal beter. In het begin begreep hij niet waarom we hem zo dringend om consult hadden gevraagd. Maar toen hij de röntgenopname van een paar uur eerder zag, erkende hij dat hij nog nooit een long had gezien die zó dichtgeklapt was. Hij was zeer verbaasd over het herstel.

Toen we plechtig voor het eerst met het kindje naar de kerk gingen – een verpleegster had hem bij zijn geboorte al een nooddoop gegeven – noemden we hem bij zijn eerste naam naar zijn vader en als tweede gaven we hem de naam Salvador – Redder – omdat we vonden dat hij op wonderbare wijze was gered.

Dat kleintje van toen studeert nu telecommunicatie, met goede cijfers. Hij heeft helemaal niets overgehouden van de hersenbeschadiging bij zijn geboorte.

Ik heb zijn genezing steeds toegeschreven aan de voorspraak van Montse Grases, aan wie ik hem met zoveel vertrouwen op zo'n moeilijk moment heb aangebevolen.

C.F.B.

Tijdens een gezellige bijeenkomst in het Romeins College Santa Maria.

Al lange tijd probeer ik in contact te komen met degenen die de zaligverklaring behandelen van Montse Grases, Montsita, zoals ons hele gezin haar noemt. Zij heeft al jaren zoveel gebedsverhoringen voor ons verkregen en doet dit nog steeds, en sommige zijn zo belangrijk, dat ik meerdere bladzijden nodig zou hebben om het op te schrijven.

M.G.A.

Ongeveer twee jaar geleden werd onze dochter, ons eerste kind, geboren. Zij bleek "osteogenesis imperfecta" te hebben, misschien beter bekend als "kinderen met kristalbotten". De behandelende artsen hadden geen enkele hoop dat het kind zou blijven leven. Zij vonden het een buitengewoon ernstig geval.

Ik had gehoord over het leven en sterven van Montse. Ik had een enkele keer wel eens tot haar gebeden. Deze keer wilde ik een novene tot haar houden en het is meer geworden, want tot op de dag van vandaag bid ik tot haar voor mijn dochter. Deze heeft al de gewoonte om het Kindje Jezus, de heilige Maagd en "het meisje", zoals zij Montse noemt, welterusten te zeggen.

Er zijn verschillende röntgenfoto's waarop men de ontwikkeling van haar botten kan zien. Op het ogenblik loopt en beweegt zij als ieder ander kind.

Wij geloven dat het alleen Montse Grases is die dit herstel, dat een wonder lijkt, heeft verkregen.

G.A. en J.V.

Graag zou ik u willen meedelen dat de Heer mij op voorspraak van Montsita een heel belangrijke gunst heeft verleend.

Op 15 november kreeg ik griep, waardoor ik mijn stem kwijtraakte.

Toen de griep over was, ging ik naar een keel-, neus- en oorarts, die een verlamming van de linker stemband vaststelde. Ik onderging een behandeling zonder enig positief resultaat. Twee maanden later consulteerde ik een stemspecialist. Hij adviseerde mij een Teflonimplantatie in de verlamde spier. Toen begon ik dit bij Montse aan te bevelen; ik bad dagelijks tot haar en vroeg haar mij de gunst te verlenen om te kunnen spreken, want door deze toestand was het werken me onmogelijk. Ik was namelijk van beroep onderwijzeres.

Na drie maanden ging het langzamerhand beter met me. In de veronderstelling dat ik genezen was ging ik weer naar de dokter. Maar deze zei me dat de verlamming er nog steeds was en het vreemde was dat ik kon praten. Mijn stem is nu normaal. De dokter zegt dat er voor dit geval geen wetenschappelijke verklaring is. Ik sluit hierbij de medische verklaring in, die hoort bij deze gebedsverhoring, die ik gekregen heb op voorspraak van Montse.

Ik ben heel dankbaar en bid voor de spoedige zaligverklaring van Montse Grases.

M.C.

In verband met de beperkte ruimte drukken wij in dit informatiebulletin slechts gedeelten af van enkele van de talrijke brieven die geschreven zijn ter getuigenis van de voorspraak van de dienaars Gods.

Wij zijn dankbaar voor de giften als bijdragen in de onkosten van de Vice-Postulatie en ter ondersteuning van de apostolische initiatieven van het Opus Dei. Ze kunnen gestort worden op Postrekening 3740023 t.n.v. Hulpfonds Vice-Postulatie van het Opus Dei, Corellistraat 20 - 1077 HD Amsterdam.

Berichten over het proces

Het proces voor de zaligverklaring van de dienaars Gods Monserrat Grases liep in Barcelona van 1962 tot 1968. Op 22 februari 1974 vaardigde de H. Stoel een decreet uit waarin de geschriften van de dienaars Gods werden goedgekeurd.

Op 15 mei 1992 hechtte de Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen haar goedkeuring aan het proces. Momenteel is de postulator bezig met de voorbereiding van de *Positio super vita et virtutibus* (document over haar leven en deugden).

BIOGRAFISCHE GEGEVENS

GEBED

Heer, Gij hebt aan Uw dienaress Montserrat de genade gegeven om zich kalm en opgewekt aan Uw goddelijke Wil over te geven en om deze overgave met een bewonderenswaardige eenvoud in de wereld te beleven: geef dat ook ik met liefde mijn dagelijkse bezigheden aan U op mag dragen, in christelijke dienstbaarheid aan de naaste. Gewaardig U Uw dienaress te verheerlijken en verleen mij op haar voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Weesgegroet, Eer aan de Vader....

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij dat wij op geen enkele wijze op de uitspraak van de kerkelijke autoriteiten vooruit willen lopen en dat dit gebed uitsluitend bestemd is voor particulier gebruik.

1941.

10 juli. Geboorte van Montserrat Grases García.

19 juli. Zij wordt gedoopt in de parochiekerk van Onze Lieve Vrouw van Pilar, in Barcelona. Ze kreeg als roepnaam: Montse.

1944.

11 juni. Zij ontvangt het Vormsel van hulpbisschop Perelló in de parochiekerk van Santa Maria de Seva, tegelijk met haar broers Enrique en Jorge.

1946.

Oktober. Montse gaat naar het college "Jesús María", half intern.

1948.

27 mei. Montse doet haar eerste Communie in de kapel van het college "Jesús María".

1951.

Augustus. Montse gaat naar een andere school, nl. "El Niño Jesús de las Damas Negras". De school is dicht bij haar huis en zij is er extern.

1955.

Oktober. Montse Grases bezoekt voor het eerst "LLar", de eerste huishoudschool onder leiding van dames van het Opus Dei.

1956.

Oktober. Wordt ingeschreven aan de Vakschool voor de Vrouw, van de Gemeente Barcelona, met als vakken huishoudkunde, koken, tekenen, naaien en kunstzinnige vakken.

1957.

24 december. Montse vraagt toelating tot het Opus Dei, als Numerair.

1958.

20 juni. De dokter zegt aan Manuel Grases dat zijn dochter lijdt aan een sarcoom van Ewing (beenkanker), een ongeneselijke ziekte met dodelijke afloop. Onmiddellijk wordt begonnen met de bestraling.

Zondag 20 juli. De ouders van Montse delen haar de ernst van haar ziekte mee.

Bij het horen daarvan reageert ze heel gelovig en legt ze haar leven in Gods hand.

11-17 november. Montse gaat naar Rome om dichtbij de Paus te kunnen bidden en om kennis te maken met de Stichter van het Opus Dei.

1959.

Zondag 8 maart. Ontvangt de Ziekenzalving. Veel mensen bezoeken haar en staan versteld van haar liefde tot God, haar blijheid en haar apostolische ijver.

26 maart, Witte Donderdag. Sterft om 13.20 u.

Onmiddellijk na haar dood verspreidt haar faam van heiligheid zich. Al spoedig worden in verschillende talen bidprentjes en informatiebulletins gedrukt.

1962.

19 december. In de kapel van het Bisschoppelijk Paleis in Barcelona vindt de eerste zitting plaats van het onderzoeksproces voor de zaligverklaring van de dienaress Gods, Montserrat Grases, in aanwezigheid van Mgr Gregorio Mondrego y Casaus, aartsbisschop van het diocesis.

1968.

26 maart. In de kerk van Onze Lieve Vrouw van Montalegre in Barcelona vindt de eerste zitting plaats van de afsluiting van het onderzoeksproces voor haar zaligverklaring. Voorzitter is eveneens Mgr Gregorio Mondrego y Casaus, demissionair aartsbisschop van Barcelona. Meteen hierna wordt het "afschrift" naar de Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen gestuurd.

1974.

22 februari. De Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen vaardigt een decreet uit voor de procesdocumenten.

1992.

15 mei. De Congregatie voor de Zalig- en Heiligverklaringen keurt bij decreet het proces goed.

VICE-POSTULATIE VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND,

Jan Luykenstraat 52 - 1071 CS Amsterdam - Tel.: 020-671 58 37 - Eindredactie: C. van der Ploeg, pr.

Uitgegeven met kerkelijke goedkeuring.